

Arthouse

Cazimir Maximillian

Arthouse

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!
Sugar and Spice
Reptielen
Arthouse

In voorbereiding:

To Boddah
De Apocalyps kwam later

Eerste druk: april 2019

Copyright © 2019 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Niels Thieleman
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402189810

Net als in de film...

Toontje lager

Scene 33.

Een anoniem telefoontje leidde het politiekorps en zijn arrestatieteam naar een busje op een parkeerplaats aan de kade. Het was drie uur 's nachts. De parkeerplaats werd afgezet en de politiepoppetjes hielden het rode Fort Transit busje scherp in de gaten.

Er zat namelijk een bom in.

Natuurlijk, waar was het hele team anders voor gekomen? Echter vond het korps het zeer opmerkelijk dat het busje met de bom op een afgelegen plek is geplaatst. Normaal zou dit zich moeten voorkomen in een winkelcentrum, trein of een plek waar het heel druk is.

Het havengedeelte werd afgezet en de explosievenopruimingsdienst arriveerde. Een wheelbarrow op rupsbanden zou, op afstand bestuurbaar, de bom onschadelijk maken. De oprijplaten werden uitgewooid en met een zoemend geluid kwam de wheelbarrow in beweging.

'Het zal vast wel een grap zijn.' zegt inspecteur Pieter Verdeerse.

'Ja...' verzuchte inspecteur Bert Top. 'Een busje met een bom op een verlaten plek. Wie verzint zoiets.'

'Scheelt wel weer een hele ontruiming.' zegt Pieter.

De wheelbarrow arriveerde het busje. Met een infraroodcamera konden ze vanaf een afstand op het scherm zien dat er daadwerkelijk een bom in het busje zat.

Nu moest er heel secuur gehandeld worden.

'Och, het is toch een afgelegen plek, dus ze zouden hem ook wel af kunnen laten gaan.' zegt Bert.

'Ja, eigenlijk wel.'

'Wie zou dit eigenlijk gedaan kunnen hebben?'

'WHHRRAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

AAAAAAAAAAAAEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEW
WWWWW!'

Sommige teamleden losten, van de schrik, schoten. Ze raakten het busje en...

Een gigantische explosie. Het busje vloog meters ver de lucht in. De wheelbarrow vloog aan flarden. Pieter en Bert verweerde zichzelf tegen de hete lucht van dit spectaculaire schouwspel.

Het resultaat: Een flinke gat in een oude parkeerplaats, een verpulverd busje en wheelbarrow.

Geen gewonden onder de k

Korpsleden, alhoewel... sommigen raakten hun gehoor kwijt.

'PIEP.... TOET..... PIEP.... TOET... PIEP.... TOET!!!' hoorden ze iemand brullen. Voordat Pieter en Bert het zich konden afvragen rende er enkele korpsleden naar een wel hele macabre en schokkende voorstelling.

Ze moesten denken aan die pop uit Saw op een driewieler.

Het aanzien deed sommige korpsleden overgeven...

Een zwaar verminkte jongeman van waarschijnlijk

Marokkaanse afkomst. Zijn lul was aan zijn wang vastgeniet en de plek waar hij hoorde te zitten was verschroeid.

Hij heeft geen kleren aan overigens. Zijn linkerarm is met prikkeldraad vast gewikkeld aan het stuur van een driewieler en zijn hand ontbreekt.

Hij flikkert van zijn driewieler en begint te krijsen als een baby.

Zijn andere arm heeft nog wel een hand, deze zat in zijn reet.

Politiehelikopters komen overvliegen en nog steeds is er een mooi vuurspektakel op het parkeerterrein.

Eveneens was de hele lichaam verschroeid, hier en daar is het vel eraf gehaald.

Zijn voeten ontbraken, en zaten vastgelijmd op de pedalen van de driewieler.

Zijn tanden, achter zijn misvormde lippen, ontbraken ook.
'PIEP.... TOET.... PIEP.... TOET....' krijst hij.

Pieter moest overgeven.

Bert hield zijn hand voor zijn mond.

Op de rug van het desbetreffende slachtoffer zaten de teelballen
aan de strengetjes vastgeniet.

'Kontfisten.... Kontfisten...

WHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHH
!!!'

Hij draaide helemaal door.

Peter en Bert keken van de vlammenzee naar het arme
slachtoffer.

'Kijk hier eens...' riep een korpslid.

Een stukje tape met... een chipje.

'Dat lijkt op een memorycard.'

De brandweer die het vuur bluste; die Marokkaanse jongen die
al krijsend, “vinger in de kont” en “piep toet” roepend door
drie ziekenbroeders met zijn driewieler in de ambulance werd
gehesen.

'AAAAAAAAAAAH, KONTFISTEN! KONTFISTEN!,
AAAAAAAAAAAAHHH!!!'

Pieter pinkte een traantje weg bij het aangezicht.

'Is er nog wat te achterhalen via de camerabeelden?' vroeg Bert
aan de baas.

'Er hangen hier geen camera's.'

'Nou, daar ben je lekker mee.'

'Ja... dit is echt een van de bizarste zaken in de hele
geschiedenis der Rotterdamse politiekorps van de
Nederlanden.' verzuchte de baas.

'Is er al iets bekend via die memorycard?'

'Nee, nog niet...'

'Misschien zijn de daders daar wel te achterhalen.'

'Dat zal wel dom zijn.'

'Inderdaad...'

'Maar we gaan dit tot de bodem onderzoeken. Een extra trofee kan ons korps wel gebruiken.

Het korps vergistte zich. Er waren wel degelijk camera's.

Alleen werden die maar niet opgemerkt.

Ze vernietigen zichzelf, met schokkende storende geluiden.

De memorycard vertoonde schokkende beelden. Voornamelijk hoe er meisjes werden misbruikt. Bulderend gelach op de achtergrond. Even later veranderde het perspectief...

'Zet eens op pauze.' zegt Bert

De opnames werden op pauze gezet, en vervolgens werd er ingezoomt op degene met de camera. Het was een jongen van Marokkaanse afkomst.

'Lil Poppa...' zei de baas.

Scene 1.

Ze leven beide op een Wajonguitkering.

C en N

C leeft op een uitkering omdat hij inmiddels al bij tien baantjes is weggetrapt. Zijn werkhouding en productiviteit is uitstekend, maar zijn gedrag daarentegen kon niet door de beugel.

Daarnaast is hij afgekeurd verklaard wegens seksuele problematiek. N leeft op een uitkering omdat hij paniekaanvallen heeft. Hij heeft wel een vriendin. C leeft van de hoeren of seksfeestjes om aan zijn trekken te komen. Het daten mislukte toch altijd bij hem.

N woont in een appartement in Rotterdam Zuid en C woont in een pauperbuurt aan de haven, naast een opstelterrein voor schroottreinen.

Beide hebben ze een grote passie: Films.... en muziek. Maar voornamelijk films. In alle soorten en maten, met de Hollywoodblockbusters op de laatste plaats.

Voornamelijk richten ze zich op dingen van regisseurs als Gasper Noe, Nicolas Winding Refn, Philippe Grandrieux, Gregg Araki, Larry Clark, heel veel oude horror, heel veel road movies en heel veel coming of age films.

Voornamelijk coming of age. C. kreeg vaak jaloerse gevoelens als hij dat soort films zag. Mede door zijn verleden in een mongoleninstelling. Als hij zijn jonge jaren op film zou moeten terugzien dan zou het toch gigantisch floppen in de bioscoop; werden de bakken popcorn naar het scherm gegooid en veelvuldig boe geroepen.

Als hij dan weer eens een film heeft gezien over een zeventienjarig meisje werd hij nostalgisch naar een tijd dat voor hem nooit had bestaan.

Op dat soort momenten zakte C helemaal in een dal van woede

en zelfhaat.

N daarentegen was wel gelukkig met zijn vriendin. Ene I.

Inmiddels al vijf jaar samen.

Maar I woont in een andere provincie.

Dus hadden de jongens weer eens tijd voor zichzelf. Ze hingen rond op de kamer van C Een armoedige aangelegenheid. C beloofde zichzelf al jaren om zijn kamer wat aan te kleden. Met filmposters bijvoorbeeld... maar hij stelde dat steeds uit.

Aan tafel bespraken ze de nieuwe plannen.

Ze vonden dat er in Nederland voornamelijk klotefilms werden gemaakt. Vroeger was het beter, maar nu, met de zoveelste film over huisvrouwen en wat dies meer zij, maakte de productie ze juist alleen maar verdrietig.

'Volgens mij wordt er ook nergens zoveel geschreeuwd en geblèrd in films als in die Nederlandse meuk.' zegt C terwijl hij zijn joint probeert aan te steken.

'Nee, met al die opgevulde tieten...' zei N, terwijl hij zijn camera aan het uitvogelen was, die aan de laptop aangesloten stond.

Ze hebben de week ervoor een filmpje opgenomen. Om het uit te proberen. I. speelde er een rol in mee. Er moest een verkrachting geacteerd worden en nu moeten de opnames op een roezige manier worden gemonteerd.

'Zoals Gasper Noe films weetjewel?' zei N.

'Moeten we de film nou eigenlijk zo beginnen?' zei C. 'Lijkt me niet zo subtiel.'

Op het scherm gilte I. het uit.

'Ze doet het bijna net zo goed als Monica Belluci.' zei C. '

'We zijn ook haast niet te herkennen.'

'Wacht even...'

Hij zette de opname op pauze. Een programmaatje erbij... kleurenfilter toevoegen, en weer afspelen.

'Neeh, dit vind ik een beetje te dromerig.'
De kleuren iets vuiger maken.
'Dat is een beetje teveel jaren 80-horror-achtig.'
'Nee, ik vind het ook niets... Wacht even...'
Hij draaide de montage nog wat bij.
'Ja, dat is beter.'
'Zullen we hem opsturen naar I?' vroeg C.
'Nee, eerst moeten we de film afmaken.'

Scene 2.

Was het voor C. maar zo mooi dat je kon zeggen: Het is nooit te laat voor coming of age-momentopnames.

Op dat moment heette C Gilbert en N Calvin. Ze hadden een pruijk op en baggy kleren. Met de camera trokken ze erop uit per fiets.

De zon, de krekels, de wielrenners, de dorpjes en de weilanden met de Rotterdamse haven op de achtergrond. Op de fiets was het het moment om gekke bekken te trekken, te schreeuwen onder een viaduct of om uitbundig over seks te gaan praten.

De zon door de draden van de hoogspanningsmasten, het geluid van de landbouwmachines en het gekrijs van de meeuwen. Ze pauzeerden bij een oude fort, uitkijkend over de rivier, waar zand of duwboten over passeerden.

Dit soort momenten gaven Gilbert het gevoel dat alles voor het oprapen lag.

Ze namen plaats op een bankje, filmde zowel elkaar als het uitzicht. Vervolgens werden de rituele gesprekken gestart terwijl Gilbert de camera, met zijn uitgestrekte arm op zichzelf en Calvin richtte. Dit ging ten koste van de concentratie.

'Ja, dit moet er even uitgeknipt worden.'

Ze zochten een andere plek. Ze kwamen uit bij een picknicktafel even verderop. Nu werkte het wel.

Alleen ja, hoe werd het gesprek draaiende gehouden. Calvin wist inmiddels al alles over Gilbert en omgekeerd. En Gilbert had al vaak het meeste woord.

Zo ook nu maar weer.

Gilbert wist weer genuanceerd te vertellen wat hij allemaal miste.

'Heel veel mensen zeggen dat ze hun leven niet over zouden willen doen. Maar ik wil het maar al te graag. En hoe ouder ik

word, hoe meer ik dichtslib van de haat en de wrok.'

'Maarja,' zei Calvin 'ik heb nu vijf jaar met Lavendel, maar toch voel ik me ook geregeld eenzaam hoor. Niet dat de relatie slecht is ofzo... maar soms dan... ja, hoe leg je het uit...'

'Er zijn nog talloze andere meiden die je voorbij ziet komen?'

'Nouja, zoiets ja. Maar het onderwerp prostitutie boeit me wel ergens.'

'Hoezo? Je hebt toch met Lavendel?'

'Ja, nee... niet dat ik het zou doen ofzo, maar ik vraag me toch wel af hoe dat precies gaat.'

'Nouja, als ik geil ben dan ga ik naar zo'n privéhuis, kwak ik honderd euro neer, een uurtje, vaak zijn het wel van die ongelofelijk domme wijven, maar er zit een gleuf in weetje... Laatst was er ook zo'n griet die mij angstig aankeek en vroeg of ik wel goed genoeg klaarkwam. Maarja... weetje... Het is allemaal zo armoedig en in principe ook een vervolg op die karikatuurfilm over mijn leven op die mongoleninstelling. Godverdomme, tussen al die klapperhandjes en kwijlbekken en dan die verrotte kutzustertjes. Dat ze verkracht mogen worden en dat die hele teringzooi daar eens overhoop gehaald mag worden door een machinegeweer.'

'Nou, waar wachten we op?'

'Hoe bedoel je?'

'We hebben toch geweren?'

'Je bedoeld... je wilt...'

'Ja.....'

Scene 3.

Gierende sirenes rond de Dansende Beertjes-instelling in de Crooswijk. De linten werden rond het gebouw uitgerold. Pieter en Bert waren ook gearriveerd. Huilende, kijkende of filmende mensen achter de lint.

'Ah, daar zijn jullie?' zei de baas.

'Ja, we zaten net in de Mc Donalds.' zei Pieter.

'Grote genade... wat is hier gebeurd?' zei Bert, kijkend naar de doorzeefde politiewagens en ME-Busjes, rondom bezaaid van de dode korpsleden.

'Een hele ernstige zaak. Loop maar mee.'

De baas trok het lint omhoog en Pieter en Bert kropen eronderdoor en vervolgden hun pas naar de ingang van de Dansende Beertjes instelling.

'Kut!' riep Pieter terwijl hij op zijn stuitje ging.

Hij rolde uit door de kogelhulzen. Hij werd weer overeind geholpen door Bert en de baas.

Geflits van fototoestellen, een hele reeks lijken, gaten in de muren, lege magazijnen op de vloer; drie aan elkaar getaped.

'...en de daders?'

'Niet meer gevonden. Helikopters werden ingeschakeld; een grote klopjacht... de hele teringzooi, maar de daders waren ons een stapje voor.'

De baas veegde met een zakdoekje het zweet van zijn voorhoofd.

Vervolgens richtten ze hun aandacht op de lijken. Veelal bestaand uit dikke mensen, of waterhoofden, veelal met bril op of een tongetje uit hun mond.

'Volbloed validisten...' zucht Bert.

Ze controleerden de camerabeelden. De daders waren amper

tot niet te herkennen. Alleen het merk van de geweren die ze droegen kenden ze.

'Moeten we het nou echt op deze volgorde doen?' vroeg N. terwijl ze de opnames monteerde?

Over de opnames waren ze wel tevreden. Het leek wel een computerspelletje. Ze droegen een cam op hun hoofd, het geweer en de kills zijn vanuit een oogpunt te zien.

Dit keer zaten ze op N.'s kamer. N. heeft zijn hele appartement volstaan met oude huurvideobanden, voornamelijk video nasties en culthorror. Ook posters van Bin-Jip, The Killer van John Woo, Boogie Nights, Donnie Darko en Irreversible. Maar ook muziek: Die lijntjes van Disorder van Joy Division, of dat gillende gezicht van King Crimson. Ook een hele archief aan LP's. CD's, dvd's en Blu-Rays vallen in de minderheid.

'Ja, ik weet het niet... Het loopt wel een beetje van de hak op de tak zo...' zei C.

'Er komt vanzelf wel een vorm in.'

'Ja... want eigenlijk komt het wel een beetje lomp over. Nou, we zitten daar, hartstikke leuk, meisjes dit en dat, die Dansende Beertjes mongolenschool waar ik vroeger op zat, ja, we schieten ze allemaal overhoop en dat was het.'

'Ja...' zegt N. terwijl hij het clickbaitnieuws bekijkt, omvattend de "Bloederige aanslag op de Dansende Beertjes in Rotterdam." "Daders mogelijk validisten en geheel onbekend."

'Nou, dat is in ieder geval wel mooi.' zegt N.

'Wat?'

'Nou, dat ons plan wel gelukt is, evenals de opnames. Alleen ja...'

Hij spoelt opnieuw terug naar het gesprek.

'Dit komt inderdaad een beetje over als Carry Slee. Er zouden wat sterkere dialogen in moeten.'

'De opnames van de fietstocht houden we er wel in, alleen we zouden wel even terug moeten gaan naar de plaats.'

Ze hielden expres de camera uit zodat het geen soepzootje zou gaan worden. Pas toen ze weer bij het picknicktafeltje waren ging de camera weer aan.

Gilbert en Calvin.

'Ik knap er toch wel aardig van op.' zei Gilbert. 'Gisteren zat ik er weer zo doorheen, man. Ik probeer echt dagelijks te beginnen, maar er is geen begin...'

'Maar wil je ook niet iets te veel?'

'Hoe bedoel je?'

'Nouja... zoals ik het zeg.'

'Ik wil gewoon... ja, maar ja... het is gewoon niet meer terug te draaien. Ik wil gewoon een tijdmachine en terugkeren naar de tijd... en dat er dan voorkomen werd dat ik naar die klote Dansende Beertjes ging. Verdomme... Zo spectaculair hoefde het allemaal niet te zijn man... Maar ik ga echt kapot van binnen, ik verkrimp gewoon als ik... me bedenk dat ik gewoon ook een heel ander leven had kunnen leiden. Ik hoef helemaal geen miljardair te zijn. Maar, ja... gewoon simpel... weetje?'

'Je bedoeld een vriendin?'

'Ja... weetje... Laatst zag ik dan die film Nowhere van Araki voor de tweede keer. En dan op dat moment wanneer dat jonge stelletje opkomt, ik gok dat ze rond de dertien zijn, dan krimp ik me toch ineen. Dat had ik nog wel eens kunnen zijn. Of Kids... daar heb ik het ook bij gehad. Ja, je kan zeggen van die ene Telly wat je wilt, maar beter zo'n leven dan een leven tussen al die mongooltjes.'

'Telly had aids...'

'Nouja, dat dan niet... Maarja... weetje... Alles, maar dan ook echt alles, elke motherfucking single thing, is een beleving. En

in zo'n kutmongolencentrum beleef je helemaal niks man, je groeit tot niks, je wordt gemaakt tot niks, je blijft gewoon een eeuwige kleuter man. Dan zou je nog bijna kunnen zeggen "al die films zijn niet goed voor me..." Rot op, man!

'Ben je soms depressief aan het worden?'

Een jacht vaart voorbij.

'Man, ik word gewoon ingekrompen door de haat. Alles wat ik om me heen zie, zeker als ik jongeren zie, zorgt ervoor dat ik me voor de rest van de dag klote voel.'

'Maar eigenlijk draait alles om een meisje?'

'Het klinkt gek. Je hebt een hekel aan dromers die er zo naar verlangen om de eerste de beste model uit een soap willen... maar ergens doe ik het zelf nu ook. Want wat moet ik nou met een vrouw van dertig? Dan moet ik GODVERDOMME teveel denken aan die wijven die me daar in de Dansende Beertjes onder de duim hielden.'

'Nouja, maar ook als je een vriendin hebt dan voel je je wel eens eenzaam hoor. Dat heb ik ook met Lavendel. Het is een lieve meid en de relatie loopt prima, maar toch is het niet een eeuwige euforie ofzo.'

'Nou, kutter dan dit kan bijna gewoon niet.'

'Nou, maar daarentegen ben ik erg nieuwsgierig naar de wereld van prostitutie.'

'Weet Lavendel daar al van?'

'Ja...'

'En wat zei ze?'

'Ik moet dat zelf weten.'

'Man, je bent gek. Je hebt een vriendin.'

'Nouja, niet dat ik het zou doen, maar toch ben je zo benieuwd naar wat er achter die wereld schuilt en hoe je dat ervaart zegmaar.'

'Helemaal niks. Het is net als afrukken, alleen steek je hem nu

voor een duit geld in een gat... nou, weten dat dat gekreun geacteerd is, condoom volspuiten en mazzel maar weer.'

'Mmmh...'

'En weet je wat ook zo gek is; als je dan toch al die ontielijke lekkere wijven ziet op Facebook of Instagram... Je zou er een moord voor willen doen om seks te hebben met zo'n vorm.

Maar hoe ik het ook probeer bij de hoeren, die nog wel eens ertussen hadden kunnen staan bij die foto's... Het voelt allemaal zo...'

Gilbert begon te huilen. Calvin sloeg een arm om hem heen.

'Weet je wat we gaan doen?' begon Gilbert ineens? 'We gaan naar die Dansende beertjes en richten daar een motherfucking bloedbad aan.'

'Dat lijkt me een goed idee.' zei Calvin. 'Hoewel ik het zelf niet mee heb gemaakt maakt het me alleen maar boos als ik jou zo zie. Ze hebben je gewoon gigantisch toegetakeld.'

'Dus, morgenochtend? Machinegeweren mee en alles overhoop schieten?'

'Ook al die mongolen?'

'Maar beter van wel. Beter geen leven dan zo'n leven. Ik bespaar ze al die ellende die ik nu dagelijks onderga.'

'Maar hoe gaan we dat plannen dan?'

Het plan was eigenlijk makkelijk te bedenken; gewoon op de manier zoals ze het de vorige dag hadden gedaan. Er moest alleen nog even een duister jazzdeuntje bij op de achtergrond, een beetje Neo Noir tinten... Een donkere kamer, een plafondlamp, een plattegrond, sigarettenrook... en klaar. Alleen Calvin rookte niet.

Scene 4.

De montage vond plaats op N zijn kamer. Eerst de laatste opnames bij het picknicktafeltje, de planning in de kamer van C; deze werd geheel volgens de Neo Noir planning gemonteerd, vervolgens de shootout in de Dansende Beertjes; een schouwspel waar ze meer dan tevreden over waren.

Alhoewel...

'Het is alleen zo jammer dat we die gore gezustertjes niet gewoon martelden weetje,' zegt C 'gewoon de tieten erafsnijden ofzo, of ze met een mes zeventig extra kutjes in hun lichaam bezorgden.'

'Kom kom, de film is nog maar net begonnen.'

Ja, de film is nog maar net begonnen.

Uren zaten ze in stilte op de kamer. Soms zuchtend, handen door de haren wrijvend. Door het openstaande raam konden ze een scooter voorbij horen rijden.

N vouwde een papieren vliegtuigje en liet die door de kamer zweven. Echter viel deze alweer snel op de grond alsof de kerosine op was.

C liet een scheet. Een binnenpretje erop volgt.

Het zou niet zo moeilijk zijn. Ze hadden al het materiaal al; mede dankzij vele fraudepraktijken.

Ze hadden de duurste pakken, pruiken, wapens in vele vormen en maten, enkele auto's, vermommingen.... alleen structuur in de plannen ontbraken.

'In ieder geval moet er ook nog iets komen dat op "Drive" lijkt?' zei N

'Die met Mark Dacascos en Kadeem Hardison of met Gosling en de regisseur Refn?'

'Wat denk je zelf?'

'Ik maak ook een grapje.'

Stilte.

Een groep brabbelende hangjongeren voorbijkomend onder het raam.

'Gaan we even naar buiten? Ik verveel me de kanker.' zegt C

De opnames die ze maakten zouden iets weg moeten hebben van een A24-film. De distributeur die Spring Breakers, American Honey en The Florida Project uitbracht.

De zonnestralen die weerkaatsten in de lens, de oranje huisdaken, de stilte. Een doodnormale wijk in Rotterdam Zuid. Spelende kinderen op een voetbalveld.

Dat aangezicht raakte C op zijn gevoelige punt.

Zijn gelaat werd er wederom niet vrolijker op.

'Die kinderen die voetballen... en dat allemaal in de tijd dat ik in die fokking Dansende Beertjes zat.' zei hij.

'Maar eergisteren hebben we daar alles overhoop geschoten.'

'Ja, en nog doet dat de tijd niet terugdraaien.'

Een krassende kraai is te horen.

Een zoenend stelletje op een bankje raakte C als een kogel in het hart.

'Kom op C,' zei N. 'Het moet wel een keer goed komen.'

'Dat hoor ik nu al mijn hele leven.' jammerde hij. 'Het kan alleen maar goedge maakt worden als ik de tijd kon terugdraaien.'

'Maar... we hebben nog genoeg geld. We zouden daarmee toch dames kunnen kopen?'

'Maar dat is geen liefde geven.' jammerde C.

'Ja, maar wel een beetje zoals de film Spring Breakers. Het draait toch eigenlijk alleen maar om een groot zwembad met talloze lekkere wijven erin?'

'Ja... dat kan... maar er moeten nog zoveel mensen boeten. Die directrice waar ik mee te maken kreeg is met pensioen. Die

heeft godverdomme gewoon onze actie ontlopen.'

Kortom, C wist niet meer waar hij het zoeken moest. Wraak, liefde, realiteit, film, dit doel in zijn leven... of toch maar dat doel.

Scene 5.

Het plan was dat ze vanaf de volgende dag zich met het nieuwe project bezig zouden houden. Onder een andere naam welteverstaan.

Nu deden de twee heren hun eigen ding.

N zat thuis een experimentele Oost-Duitse horrorfilm te kijken; genaamd Graue Gedanken. Voornamelijk waarin mensen verminkt en gemarteld werden. Rare maskers, veel viezigheid, een vunzig zwart wit beeld. Een van de fragmenten omvatte iemand die een vastgebonden slachtoffer martelde door een staafmixer in zijn reet te steken en te draaien. Een suikerspin aan darmen erop volgt.

Tijdens het kijken graaide hij wat chips uit een bak, dronk hij uit een fles cola en appte hij zijn vriendin I tussendoor over een geweldige film die zij ook zou moeten gaan zien. Vervolgens belde hij C, die ondertussen zat te schijten.

'Yo C...'

'Ja...' knarste hij, nog een drol uitpersend.

'Ik heb een goed idee voor de film. Het moet dus een home invasion worden, zo in de trent van Funny Games en Panic Room weetje wel...'

'Zoiets dacht ik... oh... ook.'

'Ja... en als we nou die directrice martelen door een staafmixer in haar reet te steken en zo een suikerspin van darmen te maken?'

'Eeehhm.... ja... jajajaja... achja, een beetje controverser is nodig voor een arthousefilm. Maar dat doen we dan een beetje tegen het einde.'

'Is goed.'

'Je vergeet trouwens ook nog The Strangers, Them en Kidnapped op te noemen...' zei C

'Kidnapped ken ik niet.'

'Dat is een Spaanse home invasion film uit 2010.'

'Aha...'

'En je zal zien dat er weer eens geen Nederlandse home invasion film is gemaakt.'

'Nouja, Wildschut?'

'Die was volgens IMDB 97% Belgisch dus die telt niet mee.... maar ik moet nu even mijn reet afvegen. We bespreken de boel morgen wel... enne... we gaan er dan op uit met een dikke Amerikaan.'

'Is goed. Veeg ze nog.'

'Ja, is goed. Later.'